

Aranyszájú Szent János

Homília az inaszakadt vasárnapjára

Nagy az isteni Írások haszna, s elégséges a belőlük eredő segítség. Erre is utal Pál, mikor ezt mondja: „Mert amelyek régen megíratlak, intésünk végett íratlak meg, amelyekhez az idők vége elérkezett, hogy béketűrés által és az Írások vizsgálása által reménységünk legyen.” Mert mindenféle orvosságok tárháza az isteni tanítás, úgyhogy ha kétségbeesést is kell csillapítani, s ha vágyat fékezni, s ha a pénz szerelmét eltaposni, s ha fájdalom felülkerekedni, s ha bizakodásban megmaradni, s ha kitartást szerezni, innen sok támaszt talál az ember. Kicsoda az, akár a hosszú szegénységben megvénülők, akár a súlyos betegség alatt szenvedők közül, aki az előttünk fekvő szakaszt olvasva, nem nyer nagy vigasztalást? Mert miközben harmincnyolc évig inaszakadt maradt, évente látta, hogy mások gyógyulnak meg, s őt betegsége fogva tartja, így sem adta fel, s nem esett kétségbe, jóllehet nemcsak az elmúltak csüggesztése, hanem az eljövendők reménytelensége is elegendő lett volna hogy lesújtsa. Hallgasd hát, hogyan szól, és ismerd meg nyomorúságának nagyságát! (János ev. 5,1–16)

Miután megkérdezte Krisztus: „Akarsz-e meggyógyulni? Igen, Uram, felelte, de nincs emberem, hogy mikor felkavarodik a víz, bevigyen a medencébe.” E szavaknál mi lehetne szájalomra méltóbb, s e dolgoknál megindítóbb? Láttad hosszú betegségtől elgyötört szívét? S láttad, hogy minden felindulása lecsillapítva? Semmi káromlót nem szólt, amit a nehézségekben mindenkitől hallunk: nem átkozta meg születése napját, nem háborodott fel a kérdés miatt, s nem mondta: „Minket kigúnyolni jöttél s kifizurázni, hogy ezt kérded, akarok-e meggyógyulni?”, hanem szelíden és nagyon illemtudóan felelte: „Igen, Uram.” Jóllehet azt sem tudta, ki volt a kérdező, sem azt, hogy meg fogja gyógyítani, mégis illendően elmondott mindent, s többet semmit nem kérdezett, mint mikor orvoshoz beszél, s csak betegségét akarja elmondani. Talán azt várta, hogy segítségére lesz Krisztus, hogy a vízbe eljusson, s e szavakkal akarta őt megnyerni magának. Mit tesz erre Krisztus? Mutatva, hogy szavával mindenre képes, így szól: „Kelj fel, vedd a te ágyadat és járj!” ...

Miért nem kérdezi őt hite felől, mint a vakoknál tette, mondván: „Hiszitek-e, hogy megtehetem?” — mivel az még nem tudta róla biztosan, hogy kicsoda ő. Nem a csodák előtt, hanem a csodák után szokott így tenni. ...

Te viszont lásd meg így is az inaszakadt hitét, hiszen amikor hallotta: „vedd fel a te ágyadat és járj”, nem nevette ki, s nem mondta, ugyan, mire való ez, angyal szokott a vízre leszállni s felkavarni a vizet s meggyógyítani egy valakit, te pedig ember létedre azt remélted, hogy pusztá szóval és felszólítással angyaloknál többre leszel képes? Ostobaság, hetvenkedés és nevetséges. De ezekből semmit sem mondott, nem is gondolt, hanem amint hallotta, tüstént fel is kelt, s miután meggyógyult, nem lett engedetlen annak, aki megparancsolta neki: „Kelj fel, vedd a te ágyadat és járj!”

Ford. Hanula Gergely